

Waar: Arenberg Antwerpen

Wanneer: donderdag 22 januari 2015

Auteur: Bert Hertogs

Foto's: Tom Van Alphen

concertnieuws.be

Om te huilen was het, dat meezingen van het publiek met Hans Liberg in de Arenberg. Na een paar zinnen ging het steeds fout en werd het een brij. "Het is hier nog een moeras geweest vroeger!" wist de Nederlandse muzikale komiek. Toen hij vaststelde dat het samen zingen wél lukte wanneer hij de akoestische gitaren en cajon (zoals bij "Vrolijke vrienden" en "Een Nederlandse Amerikaan") bovenhaalde, plaagde hij lekker: "ik had het kunnen weten. Dat noemen ze dan een cultureel centrum!" om vervolgens een sneer te geven naar de Arenberg: "Het ziet er buiten ook wat uit als een après skihut." verwijzend naar het vele hout aan de voorgevel.

Liberg weet als geen ander muzikale stijlen door de blender te halen. Zo steekt hij Mozart in een salsajasje, de man kwam toch uit Salzburg bekend om zijn – inderdaad – muziek. Een ganse avond lang creëerde de komiek zo z'n eigen les muziekgeschiedenis/muzikale opvoeding die mits het publiek voorkennis had, op de lachspieren werkte. Dat Benny Andersson van ABBA een successhit schreef dankzij Mozart klonk uit zijn mond erg logisch. Via de wat makkelijkere liedjes, die meezingbaar zijn, maar blijkbaar in de Arenberg niet het verhoopte resultaat opleverden, kwam hij bij Sint en Piet. De nieuwe politiek correcte versies in Nederland moesten het dan ook ontgelden. Zo zong ie: "Zwarte Piet wiedewiedewiet. Ik hoor je wel maar discrimineer je niet." waarbij hij fijntjes toevoegde dat ie binnenkort niet eens meer op de zwarte toetsen van zijn piano mag spelen. "Dat moet je doortrekken, vind ik. Want die zijn in de minderheid." zo stak hij de draak met wat er in Nederland allemaal gebeurt rond het Zwarte Piet-debat

Heerlijk was het om vast te stellen dat de komiek verwees naar de actualiteit in ons land. "Marche Militaire" van Schubert werd een sneer aan het adres Bart De Wever die in Antwerpen het leger heeft opgevorderd om enkele gebouwen te bewaken. Ook in het tweede deel kreeg de Antwerpse burgemeester er aardig van langs. Op vraag van een fan speelde Liberg Grieg en kwam al snel uit bij Morgenstimmung. Op ironische manier stak hij een lofzang af over de stad aan de Schelde. Via zijn golvend pianospel kwam hij dan bij de Oostzee uit, waar hij plots Oosterse klanken uit de vleugel toverde om zo terug te komen naar Antwerpen. Bart De Wever vergeleek ie met "Peter en de Wolf" terwijl hij het bekende deuntje van Prokofjev speelde. Vroeger was ie volgens hem de Pink Panther dat ie in een beweging speelde alsof het altijd al zo geweest was.

Free jazz, jazz, ragtime, easy listening, musical, Mexicaanse invloeden, Spaanse invloeden, close harmony,... Liberg bleek het allemaal in de vingers te hebben en de stijlen moeiteloos in elkaar over te laten gaan. Over atonale muziek en het probleem dat je na zo'n concert nauwelijks mensen die melodieën hoort nazingen, bedacht hij: "Misschien zingen ze het in Borgerhout wel!" Drammerige repetitieve akkoorden waren volgens hem niet de intro van Dreamer van Roger Hodgson, wel kwamen ze naar eigen zeggen uit een pianoconcerto van Haydn. Liberg bracht ons zo ver dat we het verschil tussen "Oh Dennenboom" en "Daar komt de bruid" niet meer zagen, omdat die nummers nu eenmaal erg sterk op elkaar lijken bij de start. Liberg hoorde dan ook iets als "Oh Dennenbruid. Daar komt de boom." toen het publiek het nummer zong. Geweldig.

Liberg legde de muziekterm attacca uit, wat neerkomt op het verbreken van de melodie om meteen over te gaan in een ander. Dat deed ie met het thema uit Pink Panther dat op magische wijze overging in I can't get no satisfaction van The Rolling Stones. Of wat gezegd van de polonaise – een knipoog naar het Schlagergebeuren kon ie niet laten liggen – van Schubert met Cheek to cheek?

Bach moest er aan geloven en zo parodieerde hij deze componist doeltreffend: "Ich freu heu heu heu heu heu heu mich auf meinem Tot" ging het terwijl hij verwees naar het tourleven van de Bachstreetboys. En de band tussen Minuet in G van Bach (dat tegenwoordig wordt toegeschreven aan de Duitse componist Christian Petzold), "Ain't got you" van Alicia Keys met "A lovers' concerto" van The Toys en Kate Bush "Wuthering Heights" leek niet meer dan vanzelfsprekend.

Bandjes die spelen op een bruiloft, kregen er aardig van langs. Drummer Ralph Adriaansen en gitarist/bassist Rémy Dielemans ondernamen een meer dan aardige poging om de komiek te volgen in de tamelijk anarchistische structuur van de nummers, die deels improvisatie van het moment leken te zijn. Samen met Hans Liberg brachten ze de '70s onder de aandacht die terug in blijken te zijn met "Freak out" en "We are family" onder andere. Maar hoe ze het deden om toch uit te komen bij "Old MacDonald had a farm", is ronduit geniaal. Op de tonen van "Just the two of us" brengen ze "Yesterday", "A hard day's night" en "Sitting on the dock of the bay". En "A whiter shade of pale", die ene hit van Procol Harum, levert een heerlijk taalgrapje op met Boko Haram.

Hans Liberg toont dus dat lang niet alles zo origineel is, als het lijkt. Dat hits wel eens de mosterd durfden te halen bij iets dat al gecreëerd werd. Dat brengt hem bij schilderkunst en vooral seksueel getint werk zoals "L'origine du monde" van Gustave Courbet, volgens hem ook wel "Le déjeuner sur l'herbe" genoemd. "Ik heb alvast nog nooit zo veel gras op een schilderij gezien!" lacht hij. Zijn "topspin" van Delvoye en een foto – of was het een parodie? – van Luc Tuymans konden uiteraard niet ontbreken in de selectie van kunstwerken.

Niets is wat het lijkt dus bij Hans Liberg. Als je als komiek erin slaagt iemand, die als pianist zijn muziekschool heeft uitgedaan, meermaals op het verkeerde been te zetten, dan ben je gewoon straf, erg straf. Chapeau.